

Moles del Don. Itaca (V+, 140 m)

Primera ascensió:
J. Carreté i K. Carreté

Material:
12 cintes exprés

Els Estrets és un indret idíl·lic on l'escalada assoleix el valor afegit de desenvolupar-se en un lloc d'una bellesa especial. Roca i aigua s'uneixen per acompanyar a l'escalador en una experiència del tot relaxant. La via Itaca és una de les clàssiques de les Moles; assequible i sobre bona roca, ben equipada amb parabolts situats a una distància prou raonable perquè no baixem la guàrdia mentre superem les panxetes característiques d'aquesta paret.

- Via: Itaca
- Zona: Ports de Besseit – Les Moles del Don
- Dificultat: V+ (MD-)
- Llargària: 140 metres
- Grau d'exposició: Mitjà/baix
- Grau de compromís: Baix
- Equipament: Via equipada amb parabolts
- Material: 12 cintes exprés
- Orientació: Sud-Est
- Valoració:***

Aproximació:

Sortint de l'Horta de Sant Joan desemboquem a la carretera que va d'Arnes a Prat de Compte, tombem cap a Arnes i de seguida hi ha un desviament a mà esquerra direcció als Estrets. Prenem aquesta pista fins al kilòmetre 7,5 on hi ha un desviament molt pronunciat a mà dreta. Aparquem el cotxe i seguim a peu en direcció als Estrets (evident). Seguim caminant pel costat dret del riu fins que arribem a l'alçada de la via (hem de trobar el millor lloc per creuar)

L1(V+)

La via s'inicia al costat d'un gran pi característic. Ens hem de pujar a un primer llavi que ens permet xapar el primer parabolts. Després de xapar el segon parabolts arribem a un nou llavi que hem de superar per arribar al tercer bolt. Aquest tram és fàcil però exposat, donat que una relliscada t'envia directe a terra. A partir d'aquest punt les assegurances ens van marcant el camí.

A mitja tirada hem de fer una mena de flanqueig diagonal cap a l'esquerra que pot ser el pas clau de la tirada. No és difícil, però les preses no són tant evidents com a la resta de la tirada i la distància entre xapes fa la resta. Un cop feta la travessa ens situem sota una panxa marcada molt ben protegida amb dos expansions que em de superar de forma atlètica (V+). Un cop fet el pas fàcil fins la reunió, que és fa en una lleixa molt còmoda. 40 metres.

L2(V)

Sortim de la reunió fent una pronunciada diagonal cap a l'esquerra per després seguir per terreny vertical recte amunt. Sempre haurem d'escalar fent ziga-zagues, cercant la lògica de la roca. La distància entre assegurances creix en aquest segon llarg, obligant a escalar però mai d'una manera exposada. La reunió la fem en una nova lleixa també força còmoda. 40 metres.

L3(V)

Per sortir de la reunió hem de superar una panxa que ens deixa sobre una altra lleixa. Tirem un xic cap a l'esquerra i encarem un nou tram vertical ben protegit. Potser aquesta és la part més bonica de la via; haurem d'anar superant una sèrie de panxetes sempre amb bona presa i que ens obligaran a fer passos força estètics. A la darrera part del llarg la paret va perdent verticalitat fins que entrem a la reunió. 40 metres.

L4(V)

Sortim de la reunió recte amunt per terreny tombat fins que arribem a un petit mur. Ens hi enfilem i el superem amb un pas de decisió sobre presa petita. El pas està molt mal protegit donat que si caiem anem directes a la lleixa... Així que no s'hi val caure!! 20 metres.

Descens:

Des del cim hem de seguir unes fites cap a la dreta que ens portaran fins a una canal cada cop més estreta. En un moment donat trobarem un parabolt per fer un rapel curt però molt incòmode. Seguim les fites fins arribar al peu de via.

El que més m'ha agradat:

- Bon i peculiar conglomerat.
- Totes les tirades són boniques, tot i que la tercera és especialment divertida.
- Distància correcta entre assegurances, fent d'aquesta via un bon repte per a l'escalador de cinquè grau.

El que no m'ha agradat tant:

- El curt tram exposat a l'inici de la via. Tot i que es pot solucionar amb un tascó nº 11.
- El darrer pas de la via, torna a ser exposat per una mala col·locació de l'assegurança.